

καθώς 'στην έσπερίδα
γιά τὸ Φθισιατρετό.

Εἰκόνα πρώτην πλαστικὴν εἶδα τὸν Κερκυραῖον
ἐπαναστάτην φιλογερὸν τῶν Κρητικῶν ὄρεων.
'Αρίνη πιά τῆς ἄψογας, τῆς στρουγγαί, τὰ κοπάδια,
τὴν Ρόπα καὶ τὰ λάδια,
καὶ στὰ βουνά της στέκει
μὲ βροντερό τουφέκι.

Εἰκὼν δευτέρα πλαστικὴ... 'στῆς κορυφῆς ἀπάνω
τοῦ γέρο-Ψηλορείτη
ὁ Θεοτόκος προσκαλεῖ καὶ τὸν περὶπλακῆνο
'ἀνάψουσε τὴν Κρήτη.

Θέαμα τρίτον... γίνεται κ' ὁ Μῆτσος Κρητικῶσι
μ' ἕνα παλῶ Γκραδάσι,
καὶ τρίζουσε τὰ δόντια των τὰ δύο τὰ παλληκάρια,
κ' ἄστράφτουσε καὶ βροντοβολοῦν,
καὶ τοὺς προστάτας ἀπειλοῦν
ἀπὸ τῆς Ἰδῆς τὸ βουνὸ κ' ἀπὸ τὰ Μπουτσουναρία.

Εἰκὼν τετάρτη πλαστικὴ...
στέκουσι οἱ νέοι Κρητικῶι,
καὶ 'στὴν Εὐρώπῃ σκοῦζουσε μὲ κόκκινον ζωνάρι:
διᾶλε τὴν πεθαμμένο σου, διᾶλε τ' ἀπομεινάρο.

Καὶ πέμπτ' εἰκὼν... ὅπου σκιὰν πολεμικοῦ λαθάρου
κ' οἱ δύο τὸν Ἐρωτόκριτο διαβάλλον τοῦ Κορνάρου.
Τάμαθες, Ἀρετοῦσα μου, τὰ θλιθερὰ μαντάτα;
ὁ Κόντες σήμερα κ' ἐγὼ
περνοῦμε μόνο μ' ἐν' αὐγῇ
καὶ μὰ ζερὴ πατάτα.

'Εβγα-σασθὶ μου, μὲς ἀπὸ τὴ θήκη,
καὶ σὺ, λαμπρὸ τουφέκι, σκόρα φρίκη,
νὰ πέσουν κάτω τὰ σκυλιὰ
καὶ τοῦ Λευτέρῃ τὰ γυαλιὰ,
καὶ νελὸ θ' ἡ κάθε στάνη
'στῆς δόξας της τῆς πρώτης,
κ' ἡ Δύσις νὰ τὰ χάσῃ
μὲ τῆς δικιάς μας νότας.

Μηπονάμαδες μας κ' εὐχαίς, ὅπου πέφτουν σάν βροχαίς.

"Ὅλος ὁ ζένοσ ὁ ντουλας
πρὸς τοὺς Ρωμηνοὺς κυττάζει,
μὲ δένδρο τῆς Πρωτογονιάς
κ' ὁ Κρητικὸς γιορτάζει.

καὶ τοὺς παλῆροὺς τοὺς ἀρχηγοὺς τοὺς πολυδοῦσαμένους
τοὺς ἔχει 'στὰ κλωνάρια του γιὰ δῶρα κρεμασμένους.

Μὲς 'στ' ἄλλα δένδρα τὰ πολλὰ συντροφιῶν προβάλλει
δένδρο πρωτογονιάτικο τοῦ Κόντε καὶ τοῦ Ράλλη,
δένδρο μεγάλο τῆς ἐλῆας, δένδρο κορδοσφόρο,
καὶ στὰ κλωνάρια του κρεμοῖν τὸν Κρητικὸ γιὰ δῶρα.

Δένδρα πρωτογονιάτικα
ὡς εἶδος ἀνοιχτάτικα,
καὶ δένδρα πάλιν ἄλλα
μὲ μὰ παλῆρὰ κορυφά.

Δένδρο, ποῦ στὰ κλωνάρια του κερκίζουσι κλιμακοῦσαι
καὶ γύρω του χορεύουσι λογιὲς λογιὲς ἀρκουδαίς,

δένδρο ποῦ παρασάπισε, δένδρο ποῦ θέλει σκάψιμο,
κ' ἀπὸ τὴν ρίζα κόψιμο καὶ ρίζιμο καὶ κάψιμο.

Δένδρο καινούριο, πράσινο, γεμάτο μὲ χυμοὺς,
δένδρο, ποῦ γίνεσι βάλσαμο σὲ πόνους καὶ καιμοὺς,
δένδρο, ποῦ στὰ κλωνάρια του γλυκοκαλοῦν πουλιὰ,
δένδρο, ποῦ θέλει πότισμα Λαοῦ καὶ Βασιλῆα.

Δένδρον ἀρχαῖας ἐποχῆς
μὲ φύλλα μαραμμένια
καὶ μὲ πρωτόκολλ' ἀποχῆς,
διγχοσ κερπὸν κανένα.

Καὶ δένδρον ἀγλαοκερπον, καὶ δένδρον περιούσιον
ζωῆς, ἀναζυμώσεως,
ποῦ θ' ἀποφέρει πλούσιον
καὶ τὸν καρπὸν τῆς γνώσεως.

Εὐχαίς σήμερα καὶ δῶρα δίνο μ' ἕνα κ' ἄλλο χερί,
ἀρχαῖας γιὰ τὸν Λευτέρῃ,
δίνο σ' ἄλους σιδασιμὸ γιὰ τεμένη τίμια,
δίνο 'στὸν Ἀλεξάνδρῃ δῶδ Πανεπιστημιακῶ,
νὰ μὴν ζερῇ σὲ ποῦ πρώτῳ νὰ κορινιάσῃ μὲ τὸ δῶρο
τοῦ Διὸς ἡ θεὰ κόρη.

'Στὸν Κορομηλᾶ νὰ πάρῃ
Προσβετοῦ καινούρια θεία,
καὶ 'στὸν Προσβετοῦ Γρηγόρῃ
τοῦ Ριφᾶτ Πασσᾶ τὸ φέσι.

Εἰς τὸν Ρέπουλη νὰ λύνῃ κάθε κάχο τραντακτό,
κ' ἴ' Γπουργετὸ 'στὸν Μπενάκη μ' αἰζὼντ ἀριθμὸν ὀκτώ,
Εὐχομαι διπλῇ τὴν γνώσι 'στὴν Διπλῇ Βουλή τὴν νέα,
κ' ἄλλο νέον ἴ' Γπουργετὸν μ' αἰζὼντ ἀριθμὸν ἑνέα.

'Στοὺς τσελιγκάδες τοὺς παλῆροὺς μὲ τῆς σπασμέναις γυλι-
τσαίς

χαρίζω σαλιερτίτσαις,
νὰ τῆς ὄρουσι σὺ, βλέπουσι τὴν καπετὴν Λευτέρῃ
νὰ τρώῃ μὲ τὸν Βασιλῆα καὶ μ' ὄλο του τσάκερι.

'Στοὺς κλογοῦροὺς εὐχομαι λαγοὺς μὲ πετραγιῆλα
καὶ νὰ μὴν ἐλαττώνονται μοναστηριῶν κονδύλια,
ποῦ μόλις ἐκαστὸ δραγμαίς τοὺς φθάνουσι τὸ χρόνο
γιὰ κατὶ βδέλλαις μόνο.

Εὐχομαι κατανάσιον τοῦ χαβιζιῶν τοῦ μαῦρου,
κ' ἄσπρη ζωὴ χωρὶς καίμῳ,
ποῦγει τοῦ κικουνο τὸν λαμῶ,
τὴν δύναμι τοῦ ταῦρου.

Εὐχομαι δένδρα 'στούς Ρωμηνοὺς ἀνήθους ἀθάνουσι...
ἀρχιμνηκῆ κ' ἀρχιχροναῖ... σπολλάττι... καὶ τοῦ χρόνου.

Καὶ κερμασίαις ποταίσιαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγαίσιαις.

Τῶν Παιδῶν ἡ Διάπλασις σικιτῆ χρυσοδεμένη...
δαφνοστρωτὸς ὁ δρόμος της,
κ' ὁ νέος πάλιν τόμος της
καμηλίον καὶ μπουναίς πολύτιμος θὰ μὴν.

'Ερμηρις τῶν Κυριῶν... μετὰ σερῶν ἀγῶνων
τὸ σθένοσ συνεπλήρωσεν εἰκοσιέντες χρόνου,
'Ἐφ' ὃ συγχαίρει τὴν Παρρὸν θερμαίς κ' ἰ' Φασουλῆς,
καὶ τὴν φορτόνε μ' εὐσῆμα κ' ἐπαινοὺς δαφλίαις.